

MIRAN JARC

NA GORI

Macesni v mesečini... Tu sem noč prebdel
in sebe bral, kot da poslušam tujega moža.

In ko sem se prebral, sem se ozrl v noč,
kot da jo prvič gledam, v rosi zvezd,
ki so me zarosile kot v kopreno
in z njimi vred sem zazvenel kot dalja...

In ko sem se ozrl spet nazaj, kjer sem počival
v preteklosti, sem videl starše svojega telesa,
svoje sle, radosti, bolečine...
o, starši moje smrti.

Tedaj nekje zapel je nočni ptič
in sfrfotal in Bog ve kam odplul.
Za njim sem iztegnil roko, daleč, daleč
odplul je kakor duh iz večnosti...

O, da sem zvok, ki plove z nočnim ptičem
v večnost...

MIRAN JARC

PRESTOP IZ KROGA

Ne išči več v maju brezčasja po gaju,
za naju pri kraju je igra svetá,
to bil je samo krog ozkih mejá...
Čas se je zbudil za naju.

Čas — prva rakev... O telo!
Ali pomlad se znova igra po dolini in vence spleta
in dva po dva bosta spet vanje ujeta.

Ti pa pojdi z menoj na samotno goró:
V solncu bova gledala sence, ki pišejo čas po dolini.